

Aimpropiam qualitatem transmutatio, quam speciem omnem, corruptelam medici uocant. quare eo, quod morbum faciebat, educto, insigne opinatur iuuamentum futurum. sic sine controuersia, antequam appareat humoris alicuius in corpore contenti indicium, plenitudinē morbi causam esse existimat, aut, si minus hanc, transmutationem certe, quod nec intelligi potest, nec sanē ad ueritatem proxime accedit. Sic enim existimemus, licet, facile morbos tolli uniuersos posse, nec iam diuturnus ullus foret, atq; unius esset rationis curatio omnis, nullam in se operosiorē difficultatem continens. simplex enim ac promptum, atq; adeo in ipsis manibus esset, quod morbum facit, exinanire, in ipsoq; statim principio, primaq; eius consistentia morbum soluere, ut iam nullo alio, quam euacuatio auxilio indigeat, atq; huius, qualicunq; tandē accidat tempore, accomodari usus possit, ac, si in causa sanguis sit, sola contenti erimus uenæ sectione, si pituita, quæ pituitam educant, dabimus, si bilis, quæ bilem.

De curanda utraque plenitudine & humorum corruptione aduersus Iulianum.

CAP. 7.

Hæc sunt Iuliani uerba, quorum omnium, ut dicebam, ratio ita se habet: Si, quæ morbos faciunt, causæ humores sunt, fieri potest, ut exinanitis quam primum ijs, nullum diutius consistere permittamus morbum. atqui multi, etiam si inter initia satis inane reddamus corpus, diutius tñ perdurant. nō sunt igitur humores causæ. Quæ sanē ratio, si quidē de corporis uniuersi plenitudine accipiatur ea, quæ ad uasorum capacitatem refertur, uera est. nam, si in morbi ipsius principio, quod superuacuum est, inanire uolumus, uniuersum exinanibimus plethoricū affectum: si plenitudinem accipias, cum parte aliqua plenior collecta redundantia est, falsa, cū ostensum à nobis sit non semper fieri posse, ut huiusmodi plenitudo subito euacuetur. Sic etiam, si de corruptela ratio interrogetur, hæc solui facile potest, quippe quam non statim euacuare possis, perinde ac si uase aliquo contineretur, aut dolio, ex quibus tamē cū prauum euacuauerimus humorē omnē, non statim, nisi deteriso prius, elotoq; diligenter uase meliorem infundimus. Num igitur fieri potest, ut ex humano corpore corruptum euacuemus sanguinem, eius autem loco meliorem quam primum eius addamus partibus? Quo nā igitur modo (inquiunt) exinaniri statim corruptio potest? sic. n. hoc, ut alia omnia, facile pronunciant, nullo rerum respectu, neq; ullum in consideranda re uniuersa adhibētes diligentiorē examinationem. enim uero, quemadmodum, cum bilis uis multa in corpore continetur, sæpius facile sit, dum febris adsit, eam ipsam euacuare, sic, cum ante acuta correptus febre homo fuerit, difficillimū id redditur. neq; enim licuerit absq; periculo, purgante tunc uti medicamento: ad eundem modum de pituita, deq; serosis excrementis existimandum. Dictum sanē à nobis de his omnibus est in alijs libris, opusq; est, qui scire ista exacte uoluerit, inde sibi discenda hæc petat. Morbus igitur plethoricus ut sit phlegmone, non in ipsis solum uasis plenitudine detenta, sed etiam uniuersos occupante musculorum sinus, ex eo potissimum libro discas licet, in quo de tumoribus præter naturam scripsimus. q; uero subito curari phlegmone omnis non possit, diximus in libris De curandi ratione, secundū eam potissimum operis partem, in qua curandorum præter naturam tumorum uia instituitur. fit. n. interdum, ut tam ualide tamq; tenaciter adhæreant carni uiscidi, crassiq; humores, periculum ut sit, ne, cum diutius perseverauerint, sequatur scirrhus. at ijs, qui nihil horum sciunt, dum potissimam artis partem ignorant, damnant Hippocratem. atqui è diuerso quis, cum solidum corpus refrigeratum, aut excafactum aliquod fuerit, promptum fore illi ad naturam recursum dicet, quo modo etiam, cum densius, rariū sue redditum fuerit. neque enim refrigeratū excafacere, excafactumq; refrigerare, densiusq; rarefacere, ac rarum densare laboriosum fuerit: at pertinaciter adhærentem parti carnosæ humorē, aut crassum, aut glutinosum educere, laboriosissimū. nam, cum ex uasis etiam laxis ijs haud promptum sit sordes expurgare, facile id. s. in carnosis existimabitur. Quare summe deprauata ratio ea est, quæ causas in humoribus contentas contrarias semper magis esse dicit ijs, quæ in solidioribus partibus sunt. Nam, si in uniuersa corporis habitudine absolute plenitudo insit contenta in uasis, quam proprie plenitudinem nominamus, nō sanē difficile factu fuerit, & primo quoq; tempore hanc ipsam exinanire, & ob ipsum symptomatis ægrum liberare. contra, cum uitiosus succus aliquis, aut corruptela adsit, fieri non potest, ut abunde facta euacuatione sanitati homo restituitur. Nec sanē aliō se modo res habet ipsa. plures. n. inuenti sunt, quibus cū degrauiaretur corpus, tensionisq; accederet sensus, uenæ quam primum sectione symptomatis his soluti sint: non nullis contra per totum mensem corruptionis nocumentum permansit, dum nec deprauatū sanguinem potuimus ubertim exinanire, nec meliorem alium reponere. nam, ut ex cibarijs recte in corpore confectis bonus generatur sanguis, sic periculum est, ne, dum idonea cōcedimus alimenta, cum prauo, qui prius inerat, bonus unā corrumpatur. Quam etiam ob rem nō omnem se pollicentur corruptionem sanatuos, sed illam unam, in qua ualidum adhuc corpus sit, uiresq; robustæ, non cum æruginosus penitus factus sanguis fuerit, & qui inditum alimentum trahere secum in corruptelam possit, sed qui potius ab hoc ipso contemperari queat. sed nec, cum ad uires æstimateda plenitudo fuerit, sanari continuo æger potest, eo q; cum inanitione unā ipsa dissoluatur interdū uires. Diximus de huiusmodi affectu in opere de medendi methodo. Ergo raro inanitione

Extra ord.

m 2 hominem

hominem continuo sanum reddes, continget tamen quandoque hoc, quemadmodum apparet. **B** & huius sanæ rationis ueritatem clare ostendit experientia. quidam enim ab euacuationibus statim ipsis omni liberantur molestia: sed nec hosce affectus nosse medico cuius promptum est, nec, ut eos norint, statim etiam dignoscere eos ualent. si sunt igitur, qui maxime nugentur, inter quos, ut uerum fateamur, primas obtinet Iulianus, qui, cum nullum unquam cum artis operibus commercium habuerit, ex his tamen, quæ ipse nouit, audaculus reperitur. Cæterum nos sapius inter ipsa artis opera post utriusque plenitudinis inanitionem homines sanitati continuo restitutos ostendimus, utranque dico, & quam ex uasorum æstimamus capacitatem, cui plethoræ nomē est, & quam ex uiribus metimur, quæ inanitione non dissoluatur. atque hæc, cum primum ægros quis uisere inceperit, unā cum ijs, qui sanare nouerint, percipiet omnia.

Aduersus Theffalum & Iulianum de humoribus, qui à purgantibus pharmacis trahuntur.

CAP. 8.

Videamus ea, quæ deinceps dicuntur, in quibus Asclepiadæ rationem tractandam suscipit Iulianus peruulgatam illam, qua persuadetur non proprios trahi à purgantibus medicamentis humores, sed ab his generari. Sanè pauca quædam de re hac diximus in calce libri De elementis secundum Hippocratem, sicuti in primo quoque De naturalibus facultatibus. postremo socijs **F** ita rogantibus librum etiam de hoc scripsimus unum, cui titulus de purgantium medicamentorum facultate. quare uniuersum de his sermonem, qui scire uoluerit, inde sibi petat: nos hoc in loco ijs, quæ à Theffalo dicuntur, resistemus. prius tamen eius uerba adscribam: Athletam, quem uolent, capiamus bona præditum habitudine, naturaliterque se habentem: huic bona in corpore cum insit materia, firmaque, medicamentum exhibemus, quæque excernuntur, summe corrupta ostendimus, unde colligimus, nemine, qui ijs contradicere queat, reperto, cum, quæ nunc excernuntur acerrima simul ac corrupta, antequam medicamentum exhiberetur, talia athletæ non adessent (bona enim is habitudine erat) nihil aliud nobis restare dicendum, quam utraque hæc à medicamento fieri: primum quidem materiam ab eo in corruptelam uerti, deinde etiam excerni, siue per uomitum id, siue per aluum fiat. Hæc sunt Theffali uerba. audistis autem priuatim à me, quod in bonæ habitudinis aliquo humores purgentur omnes, id non magis, quod nunc illi generentur, declarare, quam quod antea continerentur. frustra igitur ista attulit, neutram necessario, aut comprobans, aut demoliens sectam. quod si aluum subducens aliquid exhibeat, non tamen medicamento sum hoc illis est. Neque uero inuerecundi Therisitæ more exhibemus, & ostendimus, dicere debuit, cum neque exhibuerit id, neque ostenderit unquam, nec iam exhibentem alium, aut ostendentem uiderit. At **G** nos si certe non sumus, qui ea, quæ minime præstamus, dicere, aut scribere audeamus, sed ostensa operibus prius ipsis ueritate, tum demum rerum explicamus artem: id quod ex his quoque, qui de Theffali grege sunt, audias licet, partim quot ex ijs, qui aqua inter cutem laborabant, medicamento dato, quod aquam educeret, uentrem quam primum ad equalitatem reduxerimus, partim etiam quot ictericos sanitati continuo restituerimus, bilem trahente medicamento exhibito. Verum neque hæc, neque aliud huiusmodi quicquam uidit unquam Iulianus. athletis purgans, inquit, exhibeo medicamentum, & ostendo. uerisimile uidelicet est, ut tanta præditus amentia athletas quem bonis præditos succis purget, aqua inter cutem laborantes non purget, non atra percitos bile, non eum, qui morbo, quem elephanta uocant, correptus sit, non cancro affectum, non quem phagedæna, aut erysipelas, aut alius quispiam, qui ex malo generetur succo, morbus infestet. satis nobis de his ipsius nugis dictum sit: nam, si, quæ audire dignus est Iulianus, dicere omnia institerit aliquis, huic non iam uno aut altero, sed longe pluribus libris opus fuerit. Veruntamen eorum, quæ deinceps dicit, aliqua audiamus, hoc modo scribens: Aliud affero ualidissimum, quo maxime inspecto relipiscere eos æquum fuerat, non atra omnino bile agi: cum enim subesse bilem arbitramur, pituitam purgans medicamentum damus, nec iam pituita, sed bilis excernitur: cum uero pituitam, hanc ipsam educente medicamento dato non pituita, sed bilis utrobique deicitur: hydropticis aquam ducens medicamentum damus, tuncque cum manifesto in hydropticis aqua contineatur, præter omnium maxime opinionem exire aqua non uidebitur: par enim esset, ut, cum bilem trahens medicamentum exhiberemus, bilis, cum pituitam, pituita educeretur. Hæc sunt, quæ dicat, in quo admiratione dignum est, quod primum dixit, non oportere ab atra omnino bile agi: nimirum nos atra percitos bile dicit, quicumque Hippocratem laudamus. Quod sanè lepidum sermonis genus illis potius cōueniebat, quibus atrabilarios ab atra infestari bile placet. porro fabuloso Æsopi asino simillimus esse Iulianus reperitur, qui, cum unā Aristosito domino accubantem melitensem quendam catellum uidisset, circumque ipsum saltitantem, ac delitiose ludentem, mota subinde cauda, iucundam præterea quandam emittentem uocem, ob quæ lati conuiuæ erant, ipsumque exosculabantur omnes, nihil moratus sit, quin in sellam cōfestim insiliens ruderet, ac sese, caudam identidem, quassans, uerteret. Huic perquam similis Iulianus cum sit, cauillose in nos inuehitur, obiecta nobis per iocum melancholia: quæ ab atra, ut ipse ait, bile fit. Sine igitur, in te nos de atra bile dicamus, qui, cum arte minus etiā quam pueruli medici ualeas, in Hippocratem inueheris. qua quæ nā maior inueniri melancholia potest, quæ manifestior ignorantia: quæ tandem

Adem petulantior audacia? His nos iocose inaccessis Iuliane, indoctisq; ea sermonibus complicas, ut iam ne puerum quidem latere possit, quam absurda hæc sint. Nam, cum Hippocrates dixerit nullam neq; ætatem, neq; anni tempus, neq; aliud omnino inueniri tempus ullum posse, in quo ex corpore nostro humor aliquis totus pereat, ut quos semper nobis inesse dicat, sintq; nimirum s; sanguis, pituita, atq; utraq; bilis, quos in omnibus inesse omnes existimat, incrementum autem suscipere in alia temperatura, naturaq; corporis, ætate, tempore, regione, morbo, ipsius te demoliri rationem putas, si bilioso pituitam ducens medicamentum cum dederis, hæc quidem euacuetur, ipsa bilis non euacuetur. Age uero, demus hoc manifesto fieri, ut non semper proprium sibi humorem euacuet medicamentum, num falsum propterea uideri debet Hippocratis dogma? si namq; humores omnes æqualiter atrahit purgans medicamentum unumquodq; ipsos autem in propriam speciem quandam mutare solet, nihil erit inter uenæ sectionem, ac purgationem discriminis. Quod si hæc ita habent, haud sanè difficulter experientia possumus dogma ipsum probare, duobusq; propositis hydrope laborantibus hominibus, quibus eadem adsit magnitudo, idem corporis habitus, ætas eadem, alteri eorum aliquod, quod aquam trahat, medicamentum dandū, alterius secunda uena, considerandumq; deinde, utri eorum profuerit id, aut nocuerit. par autem **B**fuerat, ut idem in utroq; fieret euacuationis modus, ac tot mitterentur sanguinis hemina, quot essent euacuata (ut s; quidem existimant) aqua à medicamento purgante. Verū demus etiam hoc illis, & in altero quidem, qui purgatur, aqua hemina euacuentur, uerbi gratia, quindecim, in altero autem, cui secta uena est, dua tantum, uideamus nunc, uter horum iugulatus sit (nam quid aliud, quaeso, dicendum sit de hydropico, cui missus sanguis fuerit?) atq; uter adiutus maxime. Quid mihi hic dices ò bone uir? num similiter atq; ad eundem nos modum refellimus, quemadmodum paulo ante tu faciebas? bilem purgans medicamentum alicui detur, inquit, qui aqua intercute labore, bilem hoc etiam ò bone uir euacuabit, uerum modicam, omneq; citra emolumentū. Bilioso, quod aquosam detrahat materiā, detur, hoc quidē aquosa euacuabit, sed modica, nec sine detrimento: è diuerso, quod aquam trahat, ascite laboranti detur, quod bilem icterico, hic & plurimum euacuabitur homo, & maximo præterea cum iuuamento. Hæc, si apud medicorū aliquem scripta nondum legit Iulianus, hominis admiror diligentiam: sin, cum ista legisset, ausus est quæcunq; scripsit, scribere, par est, ut illius prudentiam admiratione prosequamur. Ego enim eorum, qui ista audierunt, offendi aures puto. Iulianus autem, cum de his scribit, insanire nos arbitrat. Respondeat itaq; ijs, quos laudauit, philosophis in memoriam reuocatis, à quo nam ipsorum **C**demonstrandi legem huiusmodi acceperit, cuiusmodi usus ipse est. si enim, inquit, bilem trahens medicamentum, animantis natum est bilem expurgare, non ipsam generare, in pituitosis non sanè bilis euacuaretur. quam uero mire id, quod cōsequens est, nouit? O præclaram sophistæ huius dialecticam. Quidnam tam unquam prudenter Chrysippus, Aristoteles, Plato dixit? Qui, si de ijs proposita illis foret consideratio, cum nulla penitus contineretur in corpore bilis, id prorsus sequi affirmarent, nullam quoque omnino à bilem trahentibus medicamentis exinaniri, cum uero modica inesset, quæ ab ijs traheretur, modicam quoq; futuram esse dicerent, quemadmodum sanè plurimam, cum plurima contineretur. At nouæ huius dialecticæ sophista Iulianus, cum modica quandoq; in corpore bilis insit, nullam prorsus bilem, hanc ipsam ducentia medicamenta sequi censet, & postea nos quidem insanire dicit, quicunq; aqua intercute laborantibus aquam ducens medicamentum damus, seipsum uero prudenter agere, cuius placitis consentanea est uenæ in his sectio. simillimum his ipsius sermonibus est, quod in sequentibus uerbis his affert: & quod **D**magna ex parte uicissim interdicitur, ac remittitur, inde terminata sanitas similis aliquis factus quantum ad nos, secundum omne continuitatis, quantum ad nos, in eo, quod rarer, nec sæpenumero sit. Per hæc Iulianus opinionem refellit existimantium corporeos semper esse passionum affectus intensiōibus, ac remissionibus in testimonium adductis, idq; facit, ratus se in hoc methodicorum opinioni consentire, à ueteris autem magistri placitis dissentire, cum tamen diuersissimū hoc sit. Nam, qui in solidis animantis partibus insunt affectus, obfirmati insunt ac durabiles: at quæcunq; humida sunt, præterquam quod in alias animantis particulas subinde decumbunt, par est etiam, ut partim in halitum tenuefaeta digerantur, partim etiam per meatus sensui patentes excernantur, & nunc quidem à gubernatrice animantium natura concocta, meliora, nunc à febrili immutata calore, deteriora fiant: ac quædam ob calorem hunc dissidentur, quædam rursus bonis admista alimentis meliora euadant, non nulla autem à prauis illis confluentibus corrumpantur, siue ea prius etiam, quam assumerentur, praua fuerint, siue non recte ea uentriculus cōcoxit.

Desunt quedam.

Accensas uero ob putrefactos humores febres, nihil sanè mirum sit, si, prout collecti s; per loca fuerint, putrefactiq; atq; exinaniti, ita generationes, ac declinationes sortiuntur. uerum hoc illos forasse quispiam dicentes ferat, at, quod deinceps Iulianus scribit, non iam cum alijs commu-
ne, sed ipsi proprium hoc nunc referam. satius autem uisum mihi fuit uniuersa illius uerba, quam prolixiora, adscribere, ad hunc modum habentia. Quod uero intelligi non potest, cum in

* plenitudinem, aut corruptelam pro eo, quod praesens poni debet, morbi refertur causa, quisnam B
 quae exactissime aliquid dignoscet: affectu de toto corpore abeunte necesse est, omnia in om-
 ni parte, particulaque redundare fateamur. una enim cum affectu perduret, opus est, continens cau-
 sa. per totum autem eunt affectus, quales febres sunt, & quamplurima alia, in quibus in toto ines-
 se plenitudinem oportet, plurimamque, cum plurimus morbus fuerit, atque ita concessum dicere.
 Quod si uero * * quod contradicit humoris plenitudo. atqui Iuliano non placet morbo-
 rum, qui in uniuerso consistunt corpore, continentem causam in uno consistere loco, sed, si quis
 fluxum etiam in bubone continentem esse supponat, febris cum sit, in tantam incidet sermo dubi-
 tationem, nam dissoluto bubone, nec permanere illam, nec crescere possibile est, cum manente
 quidem necesse sit, ut & febris soluat. soluta autem continentem sui ipsius causam bubonem ha-
 beat, oportet: ex quo hoc praecleari huius defensoris subuerti rationem necesse est, qua ait fieri non pos-
 se, ut morbi, uniuerso in corpore qui sit, causa unico consistat loco, cum tamen nullam aliam con-
 tinentis causae afferre rationem possit, quam quod ab ea aliquid fiat, ac cum ea pariter cesset, nisi
 forte hoc etiam in loco, quemadmodum in alijs quoque facere consuevit, repente se Stoicum rur-
 sus profiteatur. uerum cum hoc fecerit, non modo morbi, sed ipsius etiam sanitatis causam afferet
 aliquam, &, quod minime uult, calidum esse morbum aliquem, & frigidum, & siccum, & humi- F
 dum dicere cogetur. Quam breuem desinat inanes has nugas afferre, neque * modum, uerum alia
 excogitet, dum laudibus quidem nunc Stoicos extollit, nunc ipsorum etiam placita tollit.

GALENI LINGVARVM.
 HOC EST OBSOLETARVM HIP-
 POCRATIS VOCVM EXPLANATIO,

Mario Nizolio Brixellensi interprete;

Nuper ab eodem recognita.

v m uolueris o Teuthra linguas, hoc est uoces obsoletas, quae apud
 Hippocratem reperiuntur, quam breuissime fieri posset, a nobis ex-
 poni, libenter & prompte tibi paruimus, huiusmodi studijs pulcher-
 rime morem gerere, pulcherrimum existimantes. Erit autem, ut ipse
 iussisti, ordo orationis nostrae ex ordine literarum, a quibus ipsae lin-
 guae initium capiunt, si prius tamen illud definierimus, inter exposi-
 tionem omnium uerborum Hippocratis & solarum ipsius linguarum, H
 quid intersit. Quaecumque igitur uoces antiquis temporibus erant in
 usu, nunc autem non amplius sunt, huiuscemodi uoces linguas uo-
 cant, & ad has exponendas accedimus. Alias uero omnes, quaecumque
 inquisitionem quidem non minorem desiderant, usitatae tamen in
 hunc usque diem sunt, in ipsorum librorum expositionibus super his inspicere commodius fuerit.
 Quid enim iudicium, & quid diuinum, & quid integre, & quis in summo bonus habitus, & om-
 nia, quae talia sunt, oratione quidem longissima ad explanandum indigent, in communi tamen usu uer-
 santur nihilominus, quam uita, & breuis & ars, & longa, & opportunitas temporis, & uelox, quan-
 quam & harum uocum non nullae expositionis egent. Ex quo mihi in mentem uenit admirari eos, qui
 omnia Hippocratis uerba se exposituros pollicentur, si quidem non intelligunt plura se praeteri-
 re, quam docere. Dioscorides quidem, non Herophilus ille cognomento Phacas, sed iunior quidam
 patrum nostrorum memoria multis libris scriptis non modo dimidia, sed ne tertia quidem aut quar-
 tam partem omnium uerborum Hippocratis exponit. Ac praeter alia multa cumulus etiam accedit
 horum duorum, quae ab eodem in toto opere peccantur. primum quia de manifestissimis nomi-
 nis mentionem facit, ad quae intelligenda non modo multa, sed ne minima quidem explanatio-
 ne opus est. Deinde quod hoc ipsum non semel tantum, sed saepissime facit. Haec igitur nos con-
 templimus

Attempus & præter hæc etiam omisimus exponere formam uniuscuiusque arboris & herbae, & eorum, quæ ex metallicis fodinis eruuntur, tum autem & piscium & animalium omnium, de quibus frequenter mentionem facit Hippocrates. Quæ quidem Dioscorides is, de quo loquor, non erubescit transcribere ex libris Nigri, & Pamphili, & Dioscoridæ Anazarbæi, atque ante hos Crateuæ, & Theophrasti, & Heraclidæ Tarentini, & aliorum innumerorum. Idem quoque notissimarum urbium nomina exponit, similiterque Astrorum manifestissimorum, quæ ne puer quidem ignorare possent. Atque in his exponendis non hic solus, sed etiam alij complures peccant. Hæc igitur omnia si quis amputet, linguas explanauerit solas, ut Herophilus fecit, & Bacchius, cui Aristarchus grammaticus multitudinem exemplorum congeffit, ut aiunt, nos autem (ut scis) plura etiam, quam illi, excerpimus, eaque in commentarijs habemus. Quæ celeriter & ipsa si uolueris, latine enarratione colligemus tibi. Nunc autem, quod iudicatum est, & longioribus illis commentarijs demonstratum, roganti tibi, ut per capita habeas, præfens liber compositus est, complectens non solum omnia nomina, quæ cum ab alijs antiquis usurpata fuerint, nunc amplius in usu non sunt, sed etiam quæcumque ipse Hippocrates proprio aliquo modo sibi fecit, uel transferens à consuetudine, uel si guram accommodas aliam, uel significationem mutans. namque antiquos multa sibi nomina fecisse, ostensum quidem satis est ab Eratosthene in libris De antiqua comœdia, sed ego quoque idem tibi paucis per exempla possum demonstrare, cum pauci admodum facultatem habeant euidentius discernendi, quid nam lingua sit, & quid lingue simile ab antiquo aliquo factum. Puto autem tibi Aristophanis exempla ex Detaleis abunde satis factura, quæ ferè ad hunc modum habent. Ad hæc tu dic Homere, quamam lingua uocant *ῥέγνια*. In illa enim fabula senex quidam ex Detaleis proponit procaci filio primū, *ῥέγνια* quid sint, ut exponat, postea uero, qui uocet *ἀμύλῳ ῥέγνια*. Et ille quidem uicissim proponit linguam, quæ in tabulis Solonis est ad causas differentes hoc modo. Tuus quidem, meus autem hic frater dicat, quid uocet, *ἰδ' ὄστρε*. Deinceps proponit, quid nam sit bene facere, ex quibus manifestum est linguam antiquum esse nomen, quod ex consuetudine decidit. Quod autem unusquilibet eorum, qui in studijs doctrinæ uersabantur, putabat licere sibi facere noua uocabula, satis indicat & Antiphon, qui quomodo ea facienda sunt, edocet. Indicat etiam & ipse Aristophanes in eadem fabula his uerbis. *ἄλλοι ὄρελν καὶ μύρον καὶ ταινία*. Postea senex irridens, *ἰδ' ὄστρε* istud est ab Lysistrato. Rursus autem, cum procax filius dixisset, fortasse à nobis non perterreberis tempore. & hoc filij dictum senex irridens, ait, hoc perterreberis à rhetoribus est. tum rursus, cum ille dixisset, quò tandem tibi hæc uerba euadent. Rursus senex & hoc, euadent, tanquam ab Alcibiade sumptum carpit, ac filius quidem nondum desinens neque reuerens senem, quid cōiectas? etiam malos uiros diceres eos, qui exercent probitatem. Postea senex ô Trasyllache, quis horum patronorum te liberat? Manifestum igitur puto ex his tibi factum esse, ut dixi, esse modum linguarum, cum nomē commune omnibus à consuetudine superante cecidit, uel factum ab aliquo antiquorum nō omnino receptum fuit in consuetudinem. Sic igitur & Hippocrates ex nominibus, quæ usitata non sunt, aliqua assumit, aliqua ipse facit, aliqua autē nouis adiunctis sententijs mutat, quorum unumquodque unā cum linguis exponendum censemus, cum ex consuetudine, quæ nunc est, cecidisse uidebitur. Sic igitur, si cuius etiam stirpis nomen uel animalis uel urbis ualde obscurū fuerit, hoc tibi inter ipsas linguas exponemus. & omnino hoc spectabimus, ut non tibi soli, sed etiam alijs, qui modo primas literas attigerint, liber hic utilis existat. si uero quispiam nescit, quid sit *ἀνερήσομην* & *ἀπ' προσω* & *ἀμφω ἀμεισμοα*, & alia, quæcumque talia sunt, ad Dioscoridem eum & ad illius similes remitemus, ut ad eos, qui talia docere non indignū putant. Cum igitur aperte definitum sit à nobis, quid nam sit lingua, quid uox usitata, & cum dictum sit existimasse nos id ipsum, quod iudicatum est à nobis & demonstratum in alijs libris, hic tibi solum sine demonstratione esse scribendum, ad explanationem iam ipsarum linguarum accedamus, eligentes ipsas ex omnibus libris nō solum uere Hippocratis, sed etiam ex ijs, qui Hippocrati quoquo modo sunt inscripti. Quòd autem multæ à Bacchio prætermisæ linguæ hic scriptæ sunt, quodque nullam nos prætermisimus, ipse liber docebit, quemadmodum & illud, quod, prout uidetur oratio postulare, aliquando quidem interpretamur ipsam locutionem, qua cum exposuimus linguam. in plurimis autem id facere negligimus, cum sine interpretatione speramus ipsam explanationem fore manifestam.

INITIVN VERBO
R V M.

L I T E R A E A.

Aγκυλιδ'ωτόν. Anfulam uel annulū habēs, dictum est autem de curru.
 ἀγκυρομήλη. Specium siue specillum hamatum quo medici & chirurgi uulnera uel ulcera pertentant.
 ἀγγλίδες. Partes capitis alijs.
 ἀγρίη κολοκύνθη. Colocynthis. i. agrestis cucurbita, ut Crateuas & Dioscorides & Pāphilus.
 ἀγροφον. Montanum syluestre.
 ἀγυία. Imbecillia, quasi membrīs carentia.
 ἀγρόμυθος. Qui suffocatur.
 ἀδ'άξασθα. Morderi cum pruritu.
 ἀδ'ωίως. Negligenter, sine cura.
 ἀετώμα. Pars tecti in sublimē erecta, ut triangulus.
 ἀτέλεγται. Remittitur, resoluitur.
 ἀθήνη. Et tuberculi, quod in palpebra oculi natū à similitudine hordei Crithe dicit, pars acuta est, ut in secundo De morbis minore, & eius partis summum. quæ in cuspide sagittæ πούγων, hoc est barba appellatur, ut in quinto De morbis popularibus.
 ἀθώρικτος. Qui non ebrius est.
 ἀγλίη. In oculis albicans cicatrix, ut in maiori de prædictione, & albescentes humores cōcreti, ut in Coacis prænotionibus.
 ἀγοκράς. Quod & βοκράς, & πιλίς. i. foenugracum.
 ἀγύπτιον ἔλαιον. Ægyptiū oleum, quod ipsi uocant cicinum. ueteres quidem extricino ricininum.
 ἀγύπτιον ἔλαιον λευκόν. Ægyptiū oleum albū, quod ex lilijs conficitur, & liliū & susinū nominatum est.
 ἀγύπτιον μύρον λευκόν. Ægyptium unguētum album, quod & mēdesium nominatum est, cōfectum ex lilijs & odoribus, propterea quod unguentum non oleum uocatur, idem quod liliū unguentū & susinum unguentum appellatum est.
 ἀγύπτιον μύρον. Ægyptium unguentum ex flore Ægyptiæ spinæ, quod & metopiū nominatum est.
 ἀγύπτιον συνηλαίον. Ægyptium alumē, quod et scissile & triscissile nominamus.
 ἀέ. Significat aliquā, apud Hippocratem etiam donec, & apud multos alios antiquos.
 ἀεθάλη. Idem quod fumus uel fuligo.
 ἀβιοπικόν. Subaudiendum est cuminum.
 ἀβύλικες. In summa cute circuli, similes circulis rubris, quod ab igne excitant, ab ἀέθρη, quod est ure re nominati, & ἀβυλικόδεα. uidelicet his circulis similia, quæ multi uocant ἀμάλωπας.
 ἀμακρολοισκίσεις. Sic enim Dioscorides scribit, compressiones supertumescētis sanguinis existimans significari. Quoniam & alibi ait, in inflammatis sanguinis effusionibus re-

tentio opportuna. plures tñ scribunt ἀμακρο-
 φλεβοισκίσεις, & uenas inflatas sanguinis plenas ex nomine significari putant.
 ἀμοκρόχνα. In sanguinis effusione asperitatē inducentia, hoc autē est morsus quidam subasper irritans in aspera arteria.
 ἀνειάτης. Ab Ænea ciuitate Thraciæ, quæ eundem & ἀνειοτήριū aliquando uocat.
 ἀόλαδθα. Quali uagari & errare.
 ἀϊών. Vita.
 ἀκαλίφη. Quæ quidem & urtica.
 ἀκεσί. Curabilia, nam ἀκν, medicamenta sunt.
 ἀκέραιος. In corruptibilis.
 ἀκίς. Sic nominatur ferrum sagittæ.
 ἀκόνιω. In adiunctis libro De ratione uictus sic nominauit mortariū, similiter quod Theophrastus libro De stirpibus octauo.
 ἀκασα. Repleta.
 ἀκράλεα. Filia foemina, Minerva, Venus.
 ἀκρεσπορον. Summa uespera, hoc est prima & incipiente.
 ἀκρητον. Impermistum. sic. n. nominatur omne quod cum altero mistum non est, & puram suam seruat naturam.
 ἀκρητοχόλος. Puram contrahentes bilem.
 ἀκρητον πάρος. Velut immensum spacium, dictū est autē in libro De hebdomade, de eo, quod est extra mundū uel infinito uel inani, quod cogitatione informari non potest.
 ἀκρόπλοα. Superne & tanquā in summo nauigantia, sic & ἀκρόπλοοι, in summo nauigantes.
 ἀκροαπίς. Lingua sic dicta est in septimo De morbis popularibus, tanquā sua ipsius extrema non informans, hoc est in articulata propter motus difficultatem.
 ἀκροσπέες. In superficie mutatum.
 ἀκρόφιλον. In summo glabrum, hoc est nudum.
 ἀλαία φθίσις. Incomprehensibilis corruptio. Sic nominata est in libro De locis in homine, tanquam cæca & inuisibilis.
 ἀλάπηης. Qui est ex Alaptis, Alapta enim oppidum est Thraciæ.
 ἀλάσρες. Et ipsi homines qui talia perpetrant, ob quæ cruciari mereantur, & uindictes Dei, qui eos persequuntur.
 ἀλγύματα. Ægrotationes, nam sæpe & de ipsa Ægrotatione nomen inducit, & ὁ ἀλγύμω similiter pro ægrotare, & aliquid pati & alia ab ipso.
 ἀλεώζειν. Calefacere.
 ἀλείου ὕδωρ. Aqua cōferto imbri congregata.
 ἀλείον. Congregatum, confertum.
 ἀλεφνητοία. Remedia & auxilia, quæ malis arcentis adhibentur, nam & ἀλέφασθαι auxilium est.
 ἀλέσσην. Congregant.
 ἀλεφα. Oleum uel adeps.
 ἀλέως. Collectim.
 ἀλεόπητα. Congregationem.
 ἀλθεώσιμ. Decipiant, imponāt, dictum est autē & in errore.

A *ἀλθεῖν*. Curare, sanare.
ἀλθεῖς. Curatio, sanatio.
ἀλθίσκειν. Curate, sanare.
ἄλας. Remedium, Auxilium.
ἄλογον. Desipiens, & tanq̄ alia percipiens, quam quæ sunt, sic & *ἄλοφρονής* dictū est ab ipso, de eo qui mente alienata est.
ἄλοιοτροπέται. Vertitur uarie.
ἄλοιοτρον. Obscurum & incognitum.
ἄλοφροσόντες. Desipientes, insanientes.
ἄλας. Cæci, quod & *ἄλας* cæcus est.
ἄλυκός. Salsum.
ἄκρητόχολος. Sic nominat eum, quem & *ἄκρόχολος*, hoc est, qui puram congregat bilem.
ἄλύξ. Fluctuat, iactatur. sic & *ἄλύξ* in futuro dictum est.

B *ἄλυσμός*. Quod & fluctuationem quandam & hæitationem, quin & agitationem uocant, & *ἄλυξ* hoc idem.
ἄλφιτα. Non solum ex hordeis farina sic uocantur, nam in primo De morbis mulierum, *ἄλφιτα πνεῖνα*, hoc est farinae triticeæ dictū est. in secundo autem De morbis maiore, & lentium, et errorum siccatorum. Omnis igitur moliti grani mediocri magnitudine fragmentum *ἄλφιτα* appellant, nam maiora fragmenta, *κρήμνα*, hoc est crassiores farinae, minima autem *ἄλδύρα*, hoc est tenuiores farinae nominantur.
ἄλφιτα πηκάνια. Quæ ante conii siue metæ constructionem fiunt, hoc est ex recētibus & teneris hordeis, conus enim quidā in aeris etiā nunc erigitur, & maxime in pluuiosis regionibus, lignū rectum, circa quod componuntur fructus in conii uel metæ formam.
ἄμαλδύεται. Ipsi usitatum est, quasi offuscatur, & quasi obscurat, ut in secundo De morbis mulierum, oculi offuscantur.
ἄμαλως. Et molliter, quod idem ualeat, quod nō ualde, ut in libro De purulētis. Hoc aut̄ molliter uitant, & facile: ut in primo De morbis maiore, & oculis nō facile uidebat, & in secundo maiore, & cibos non facile recipit.
ἄμαμηλιδας. Genus quoddam mespili, plurimū in Italia nascens, ut Dioscorides ait, quidam autem *ἄμαμηλιδας* aiunt esse poma parua syluestria.

D *ἄμβη*. Altior eminentia.
ἄμβλυωσμός. Scilicet abortio, ab eo quod est, abortare, sed & *ἄμβλυωπία*, hebetudo uisus, ut in maiori de prædictione.
ἄμβλυωπώπια. Obtusius uidentia, hoc est obscurius.
ἄμειρον. Auferens & accipiens.
ἄμειρωον. Inualidum.
ἄμν. Quodam modo, ex aliqua parte, mediocriter.
ἄμνας. Qui elisit & laniauit.
ἄμοιν. Sic in libro De ijs, quæ ad chirurgiā pertinent, Dioscorides scribit, Mediocri com-

* pressu uicissim declinent ad augmentum, & reformationem carniū faciant. Cæteri aut̄ scribunt *ἄμοιν*. Ait autē Dioscorides *ἄμοιν*, mediocria esse, sed testimonium nullum apponit.
ἄμυσι. Totum simul, sine clausione laborum.
ἄμυβραχίον. Locorum, quæ sic uocantur, circa tonsillas.
ἄμυδέου. Oris uulua rotūda extremitas, quæ labris cucurbitulae similis est, per metaphorā a mulierū armillis nominata, quæ & ipsæ *ἄμυδέα* uocantur ab eo, quod est comprehendere circulariter & tanquā circumligare.
ἄμυδέφις. Tanq̄ utrinq̄ dextra, hoc est utrisq̄ manibus ut dextra utens. talis. n. est & apud poetam ambidexter, sic Hipponax dicebat, ambidexter enim sum, & non pecco. Quidā *ἄμυδέφιον* intelligunt, nō recte, eam, quæ in dextris partibus uuluae concepit.
ἄμυμήριον συμείον. Sic nominauit in secundo De morbis popularibus, quod affectionum uuluae significatiuum est.
ἄμως. Quodā modo, ex quadam parte, mediocriter, *ἄμν*, de quo supra dictum est.
ἀναγνώνα. Sententiā mutare, ueteribus dedicendis noua discere.
ἀνάκαρ. In superiorem partem, ut *ἐπίκαρ*, in inferiorem partem ex montibus.
ἀνακικίσιν. Resiliunt.
ἀνακῶς. Cautè uel apte ad custodiendum.
ἀνασχη. Intermisio, dilatio.
ἀναλλῆς. Quod non alitur, quod non augetur.
ἀνάλμυροι. Infulsi uel non falsi, Dioscorides sic, Multi diuidentes legunt.
ἀναλρον. Sine salibus, & non falsum.
ἀναπλάξεις. Illinitiones, Inunctiones.
ἀναπλῆσαι. Forare, perforare.
ἀνάρρινον. Per nares retro uersum iens. Quidam diuidunt, *ἀνά ρινόν*, ut sit per cutem.
ἀναυδῆς. Qui bene & apte uerba facere nequit.
ἄφωνος autem, qui omnino uocem emittere non potest. In tertio morborum populariū deinceps inuicē de Pythione dicta sunt. sic habet & illud apud poetā de equo. Loquentem autem fecerat Dea alba ulnas Iuno.
ἀναφθρεν. Significat interdum & sublingultire respirātem, ut in primo De morbis minore, & *ἀναφθρεν*, ut pueri cubantes flentesq̄ & in nares retrahētes spiritū. hoc idem est, cum spiritus in aliquid impingēs, dū extra fert, retro duplici reuocatione atq̄ intro recipitur.
ἀναχρίνεται. Suscituratur.
ἀνδρογύνειαν. Per uiros successio generis, nam per mulieres successio tale aliud nullum nomen habet simile.
ἄμβηφαρ. Cum tussi expuit.
ἀνελύματα. Tormina, *σρόφες*.
ἀνελιδώσιν. Sursum uerterint, conuoluerint.
ἀνειρυνδῆσιν. Euulsi fuerint.
ἀνείσας. In sublime maxime sursum pendens, compositum

compositum est ex sursum & profectus.
ἀνεμδνται. Inflatur.
ἀνερίκτω. Inconcuſſorum.
ἀνετραμυδία. Perturbata, dictum est de urinis.
ἀνε⊖. Mutus, & mente percussus.
ἀνλω⊖. Carens molestia, & illaesus.
ἀνηρίκτω. Non diuisio in minuta, sed ex ultimis
 farinae crassioribus partibus composito.
ἀνθεα. Flores non solum hos ad coronas, sed ad
 alia omnia sic nominat. ac femina similiter
 aliquando uocat, ut in secundo De morbis mu-
 lierum. sed & rubores ut in Coacis. & sputa
ἀνθηρὰ rubra & subcruenta dicit in sexto De
 morbis popularibus.
ἀνθινω οἶνον. Hoc est, florulentum quod ita nomi-
 natur, uel ex floribus grato odore praeditum.
 Quemadmodum et *κυκεώνα ἀνθινόν.* hoc est po-
 tionem quandam floribus conditam nomi-
 nauit in secundo De morbis maiore.
ἀνθινόν ἔλαιον. Liliinum uel irinum dicitur, quod
 ipsum etiam fusinum uocatur.
ἀνθινόν μύρον. Quod & fusinum unguentum & li-
 linum unguentum. Differt autem a florato oleo an-
 te scripto uarietate odoramentorum.
ἀνέβαινω. Videlicet sursum direxerunt.
ἀνωγεισμιδίου. Quod est & remollitum, quoniam
μαλάξει est mollire, & tanquam subactum &
 emollitum, ut in secundo De morbis maiore.
ἀνληκοντώσις. Reuerberationis eius, quae remo-
 fit. Quod & *σκήπτω* uocatur.
ἀντίρρινα. Herba quaedam, quam bucranion &
 lychnida agrestem uocant.
ἀσφρον. Pulmonis pars separata ex utraque parte,
 ut in libro De morbis maiore. praeterea &
ἀσφριμ. hoc idem aliquando appellat, ut Dioscori-
 des arbitratur. sed hoc non satis constat.
ἀσπρωπός. Perfecte & exacte. Dioscorides autem
 ait hoc uerbum totum contrarium significa-
 re, ut in libro De ratione uictus acutorum, ubi
 ait, & plerumque perfecte in talibus tempori-
 bus transeunt ad sorbitiones. Mihi autem &
 hoc loco uidetur perfecte & exacte signifi-
 care, atque hoc modo Attici hoc nomine utun-
 tur, cuius plurima exempla in paruis commen-
 tarijs habere possis.
ἀπεβράσειω. In quinto De morbis popularibus
 sic scribit Dioscorides, & ait ipse hoc *ἀπε-
 βράσειω* uerbo significari & *ἀπεβήσειω*, cum
 alij ferè omnes *ἀπεβήσειω*, hoc est euenit
 scribant. Dioscorides enim & Artemidorus
 cognomine Capito, ex eo quod alij usita-
 tum erat, nomina multa transmutauerunt ni-
 hil diuersum ab antiqua scriptura indican-
 tia, quorum nobis quoque necesse est memi-
 nisse.
ἀπιλλθη. Exclusus fuit, illam enim claudere.
ἀπὸρθη. Exclusus est.
ἀπόγονα. Foecunda, quidem intellexerunt in fo-
 cunda.
ἀποκεκαρωτός. Quod omni fructu exhaustum est.

ἀποκεκερωμένησι. Separatis.
ἀποκηδ' εσφρον. Negligentius.
ἀποκναίειν. Maxime quidem abradere, sed & cor-
 rumpere & extenuare.
ἀπομυλῶας. Protendens labra compressim.
ἀπονενομηδώς. Sine reuersione siue irreuertibili-
 ter, ut ita dicam.
ἀποπαλλήσιος. Expulsionis, hinc & expelletur,
 aliquando quidem actiuum expellere signi-
 ficat, ut in primo De morbis mulierum, aliquando
 & passiuum expelletur, ut in libro De natu-
 ra hominis.
ἀπορέγει. Porrigit.
ἀποσεΐς. Extinctus.
ἀποσιπιά. Quae fastidium cibi & inappetentiam
 faciunt.
ἀποσκήψεις. Scarificationes siue uenarum sectio-
 nes, ut in primo De morbis maiore.
ἀποσκληρωΐς. Exiccata, indurata.
ἀπόσπαρδάξισον. Palpitant, uel saliant, ut in secundo
 De morbis.
ἀπόσφαγμα. Foeculenta colatura, quod & *ἰσπί-
 σφαγμα* dicitur.
ἀπίσιον. Integrorum, in integras farinas diuisio-
 rum imperfecte fractorum, parte furfuracea
 non secreta.
ἀπυρομήλη. Acumen non habenti, hoc est, auri-
 culario specillo.
ἀρακίδας. Triticea legumina minuta. legumen
 enim est aracos.
ἀρβύλαι. Calcei alti.
ἀργυς. Serpens quidam sic nominatus.
ἀρδας. Sordes quaedam & spurcicia, & *ἀρδ' ἀλῶ-
 σαι.* Foedare.
ἀρθεικον. Articulis accommodatum.
ἀρκίμων. Quae cito praegnans fit.
ἀρξ. Non solum instrumentum, sed etiam her-
 ba quaedam sic nominatur.
ἀρκη⊖. A septentrione spirans, quidam autem
ἀρκιον omnino scribunt.
ἀρμης. Suturae in capite.
ἀρμύω. Statim, Dorica uox.
ἀρροΐας. Suppressiones menstruum.
ἀρτίζωα. Paruo tempore uiuentia.
ἀρτίσμοα. Undecumque plana. aequalia.
ἀσιναιδεις. Vermes tenues & longi in recto in-
 testino geniti.
ἀσκός. Figlinas ollas, quas & *πυριάτης* & *φακός*
 nominant.
ἀσάξ. Et ignescit, ut in primo De morbis mu-
 lierum, & fastidiosa fatietate ac grauiter affe-
 ctus est, ut in secundo De morbis maiore.
ἀτέραμνα. Difficilia ad conficiendum & dura.
ἀτρακον. Non solum eum, qui ad lanificium uti-
 lis est, hoc est fusum, significat, sed etiam lignum
 sagittae.
ἀτικον ἀγγειον. Atticam ollam, aliquando quoque
 echinum appellatam.
ἀωαντη, uel *ἀωαση.* Quidam desiccans morbus.
ἀωπίτω. Vinum huius anni, praesentis anni.
κυτόσρομω

B

F

G

H